

УКРАЇНСЬКА ПРАВДА

Постійне посилання: <http://www.ppravda.com.ua/articles/2011/08/16/6497583/>

3-за ґрат

Юлія Тимошенко, для УП _ Вівторок, 16 серпня 2011, 14:35

В Україні листи з-за ґрат стають традиційними. В сусідній Росії статті опозиціонерів, що опинились в неволі, стали частиною сучасної політичної думки. Свого часу серія публікацій Михайла Ходорковського "Лівий поворот" викликала гучну суспільну дискусію і низку публікацій у відповідь.

В Україні традицію звернення до людей з-за ґрат почав Юрій Луценко. Втім - на жаль чи на радість - для українського читача це все ще в новинку. Поки. Чи то мало пройшло часу, чи ще не звикли, а може просто ув'язнені не того рівня.

Цей лист Юлія Тимошенко передала "Українській правді" власноруч під час перерви у черговому судовому засіданні. Ми публікуємо його без виправлень та редакції. Натомість редакція продовжує чекати на відповіді лідера "Батьківщини" на питання, що були передані ще в перші дні арешту.

П'ять годин ранку. Нарешті зібралася з думками та силами написати...

Сиджу перед вікном "в клітинку" на залізному табуреті, накритому старою газетою із заголовком "Юлю засудять, але не посадять". Табурет накрили газетою задовго до мого арешту, але я нічого не стала змінювати – нехай тут все іде своїм шляхом.

Камера приблизно п'ятнадцять квадратних метрів. Зліва, вибачте, "параша", а справа мирно сплять дві мої сусідки – симпатичні інтелегентні жінки – киянка та львів'янка, які нічого не мають спільного з місцевим контингентом. Типові представниці середнього класу, які для корумпованого режиму є символічними жертвами показушної боротьби з корупцією.

Стіни камери обмазані якимось спеціальним білим розчином від тарганів, за вікном хтось голосно та нецензурно свариться.

Напружено намагаюсь думати, що знаходжусь в історичному легендарному місці для всіх політично-непокірних українців, бо саме тут утримували Першоієрарха Української греко-католицької церкви Йосипа Сліпого, саме тут народився наш великий вчений Олександр Богомолець, мати якого "народниця" Софія Миколаївна колись була засуджена до десяти років каторги. Багато інших непокірних режимам томилися в цьому СІЗО. Все це так, але історичні аналогії мало допомагають у ці хвилини...

СІЗО критично перевантажене і, створюючи в цьому переліміті дискомфорт справжнім злочинцям, моє тіло живе окремим від душі життям... Воно ходить по темних смердючим підвалам з брязкаючими залізними засовами в оточенні вражаючої кількості озброєних людей, їздить "автозаком", та обливається потом у бетонних мішках розміром метр на метр з ґратами завтовшки з руку.

Це лише моє тіло обшукується та принижується, а душа, якимось дивним чином, живе своїм життям – переплавляється та набуває нової суті – нової любові, нової віри, нової гордості та нових сил.

ЛЮБОВ

Якісно нова, яку я почала відчувати на межі фізичного болю. Малюнки дітей та їхні улюблені іграшки, що всупереч тюремному режиму просочилися до моєї камери. Квіти, куплені за останні гривні зовсім незаможними людьми та принесені на засідання суду.

Звичайні чесні люди, які ризикуючи життям, кидаються під колеса "автозаку", ночують у наметах на вулиці під дощем та дулами ОМОНу, приїжджають на мітинги і пікети, прориваючись через заставні загони ДАІ, сигнали машин на підтримку біля суду, мільйони людей, які, звертаючись до Бога з молитвами за своїх дітей і рідних, називають моє ім'я і навіть вірші ув'язнених та написи підтримки на стінах тюремних дворів для прогулянок – все це ще раз стверджує мене в готовності служити дорогим моєму серцю українцям без будь-яких умов та дивідендів так як зможу і там, де зможу.

Це не клятва і не присяга. Це моя група крові, моя ДНК, зміст всього, що я намагаюся робити, можливо, з помилками, але викладаючись на всі сто.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Це слово вже давно затерте та дискредитоване. Словосполучення "відповідальність політика" перетворилося на оксюморон. Непідробну відповідальність державного діяча перед народом неможливо створити лише правильними законами та страхом покарання.

Справжня відповідальність – це перш за все стан душі, внутрішня моральна самоцензура. Цю відповідальність я відчула у повну силу, коли дізналася скільки людей (а головне, яких людей!) звернулося до суду з проханням дати мені свободу та поручилися за мене.

Голови майже всіх українських релігійних конфесій; видатні українці, які все життя присвятили боротьбі за незалежність України; справжні Герої України, а не ті, які при Кучмі встигли купити це звання за немалі гроші; легендарні політв'язні радянських часів; дисиденти 60-х; відомі всьому світові письменники, які для патріотичних українських душ вже давно стали живими легендами; знакові дипломати; справжні журналісти, які ніколи ні під кого не підлаштовували свій голос; видатні співаки та музиканти, спортсмени, лікарі, вчителі, шахтарі, металурги, аграрії.

Частина людей, які зараз за мене поручилися, на останніх президентських виборах були "проти всіх". Можливо, помилки, яких я припустилася як політик, як людина, були значимі для прийняття ними такого рішення.

Вибачте мене, дорогі моєму серцю люди, якщо я десь не додумала, не доробила, або щось зробила помилково. Подвійні стандарти ніколи не жили в моїй душі і ніколи не житимуть. Ті, хто сьогодні намагаються зі мною розправитися, це добре знають. Тому і травлять.

Дякую всім, хто за мене поручився. Кожен підпис і кожне ваше слово підтримки, ваша довіра і ваше пробачення – все це і є для мене непохитним фундаментом моєї **МОРАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ** на все моє життя перед кожним з вас, перед кожним українцем. Це почуття неспівставно сильніше за будь-яку формальну відповідальність, прописану в законах.

НАДІЯ

Перший день у суді після арешту. Кожна клітина просякла тюремним смородом і після СІЗО навіть електричне світло в залі суду взагалі виглядає, як сонце. Знаходжу сили не проявити слабкість жодним поглядом та жодним рухом.

У залі рідні обличчя та рідні очі повні болю та рішучості. Але коли я побачила Бориса Тарасюка, Анатолія Гриценка, Славу Кириленка, Арсенія Яценюка, Миколу Катеринчука, всіх самооборонців, Юрія Кармазіна, представників здорового крила "Нашої України", коли дізналася, що Віталій Кличко перервав свої тренування і повернувся в Україну вести головний бій за свободу та демократію, я зрозуміла, що **НАДІЯ Є...**

І якщо моє ув'язнення – це своєрідна плата за єднання опозиції, то... в усьому, що робить Господь є зміст, який ми поки що, можливо, не розуміємо.

Я дякую вам, дорогі мої колеги, за те, що ви сьогодні поряд. Зараз я вже знаю, що у нас все вийде і не тільки в цьому тісному подвір'ї на Хрещатику, 42, а в стратегічній перспективі України.

Немає таких позицій, якими б я не поступилася заради нашої єдності, немає таких умов, яких би я не прийняла заради можливості діяти спільно. Об'єднання опозиції розпочне процес поляризації суспільства на **МИ** та **ВОНИ**.

МИ – це всі, всі, всі, хто ніколи не зможе сприйняти бездуховність, антиукраїнськість, несвободу, несправедливість та клептократію режиму.

ВОНИ – це божевільні, які вірять, що на президентських виборах придбали Україну без народу, без волі, без душі, як приватний бізнес для родини.

-

ВОНИ – це поганий жарт Господа з "вінками", "йолками", "міжгір'ям" та "братвою".

МИ та **ВОНИ** – це той єдиний життєво важливий "розкол", який треба вітати, який дасть можливість мобілізувати всіх та через рік "**ІХ**" відправити назад в минуле та надійно замурувати ту нору, з якої вони періодично виповзають. Тільки так **МИ** зможемо отримати можливість побудувати справжню європейську країну і побудуємо – у мене немає в цьому жодного сумніву.

ГОРДІСТЬ

Сьогодні це нова гордість за мою команду. Не ту, яка лізла в усі двері та вікна, коли я працювала в Уряді, а ту, яка сьогодні стиснувши зуби під дулами ОМОНа, під політичними кримінальними справами тримає останню лінію фронту перед встановленням диктатури. Тримає без адмінресурсу, без кулуарних домовленостей, без грошей, без доступу до ТВ, без подвійних стандартів...

Моя знекровлена режимом команда і є сьогодні головною політичною армією, яка зберігає шанс для країни. Коли я бачу їхні червоні від недосипання очі, бліді від емоцій обличчя, спостерігаю як в таких умовах вони стали спина до спини і в умовах військової дисципліни тримають стрій, і ще наносять удари по диктатурі як в Україні, так і за її межами, я відчуваю **ГОРДІСТЬ** за них – яких критикують, провокують, лякають, підкуповують, але не можуть зламати ні морально, ні політично.

ВПЕВНЕНІСТЬ

Тепер я впевнена, що західна світова демократична спільнота не залишила Україну віч-на-віч із загрозою диктатури. Твердження експертного середовища, що Україну обміняли у великих геополітичних домовленостях, не відповідає дійсності. Ми НЕ САМІ перед обличчям пострадянських викликів.

Мене приємно вразила потужна, дієва і щира реакція світу на переслідування опозиції в Україні. Нас – Україну – підтримують, нам бажають добра, свободи та справедливості.

Я вдячна світовій демократичній спільноті, всім лідерам Європейського Союзу, лідерам та політикам демократичних країн, своїм колегам по Європейській народній партії, українській діаспорі по всьому світові, неурядовим та правозахисним організаціям, євродепутатам, дипломатам, експертам за їхнє вагомє слово, за їхню позицію, за захист України. Вірю, що ви всі допоможете Україні підписати та ратифікувати Угоду про політичну Асоціацію з ЄС.

Сьогодні на межі міжнародної ізоляції не Україна, а Янукович та його клани. Вони вже можуть почати віддавати свої закордонні паспорти кенгуру з Міжгір'я. Бо, мені здається, у цих тваринок скоро залишиться більше шансів бути прийнятими в світі, ніж у їхніх господарів.

ЗАРАДИ ЧОГО?

Навіщо мені всі ці випробування? Таке питання мені задають деякі люди. Вони радять домовитися з режимом, визнати Віктора Януковича законним Президентом України, встати перед потішним судом та назвати їх уповноваженого в суді "Ваша Честь".

Ще радять ці люди попросити у Януковича для себе свободи та права на нормальне життя, пообіцяти піти з політики та не заважати їм ґвалтувати нашу Святу землю.

Мені до найменших подробиць відомо, як Янукович щоденно управляє процесом розправи, і що в нього немає жодних моральних або раціональних обмежень в діях, які гарантують йому збереження влади.

Люди, які радять мені такі примітивні речі, не розуміють, що мені нічого не потрібно від Януковича та його зграї. Моя Свобода та моя Віра зі мною, далеко за межами цієї смердючої тюремної камери.

Один мій близький друг часто у мене питає словами Шварца: "Хто ти лицар чи перехожий? Якщо перехожий, то іди собі з Богом. Якщо лицар, виходь на бій...". На це питання я давно дала собі відповідь.

Через каламутне скло тюремної камери досить важко щось розгледіти, зокрема і "світле майбутнє", але я маю свій Символ Віри в Україну, який вже давно дає мені справжню ціль і справжній сенс жити, дає сили, але про це я напишу вам у наступному листі.

Зараз я за ґратами, але я всім серцем поряд з вами.

Юлія

P.S. Дякую "Молодій Батьківщині" і всім, хто збирав для мене квіти. Мені їх, правда, не дозволили передати, але я знаю, що вони є...

3-за грат

①

Нова година ринку. "Нарешті зібралась з думками та силами написати..."

Сиджу перед вікном "близькому" на залізничній табуреті; ємля на ристий старю газетою з заголовком "Юлія засудить, але не посадець". Табуретку накрили газетою заровно до мого арешту, але з нічого не стала зниклою, хай тут все іде своїм чередом, камера приблизно п'ятьмадузять квадратних метрів. Зліва, вибагте, "пані рама", а справа пирно стільці мод сусідки-смажачки ін-телігентні жінки: милька та львів'янка, які нічого не мають смільного з місцевим конанс-гендом. Типові представниці середнього класу, які для корупційного режиму є символічними жертвами покарання боротки з корупцією. Сіни камери є тачні змисом спеціальним білим розумом від тарганів, за вікном хтось дально так нечестиво скариться.

сириваній сексу^{акція}альної ~~дас~~
~~під~~ сили, але що це
 я напишу вам в наступ-
 ному листі.

Заряд а за фразами,
 але з хором звалим.
 вим сердечем Юлія.

Р. В. Доручо "Молодія Бать-
 ківщині" і вим. хто зам-
 раб для мене всім. Мені
 су, правда, не дозволяти
 передавати, але я знаю, що
 вони є...